

## ABSTRAKT

**mgr Marta Gajzner**

### **“Wpływ ryzyka katastroficznego na ryzyko systemowe w sektorze ubezpieczeń”**

W rozprawie doktorskiej prowadzi się badania dotyczące wpływu ryzyka katastroficznego na ryzyko systemowe (RS) w sektorze ubezpieczeń. Odnosząc się do dotychczasowego stanu wiedzy, jako główny cel rozprawy przyjmuje się:

- i. zbadanie związku między zdarzeniami katastroficznymi i ryzykiem systemowym,
- ii. empiryczną weryfikację czy zdarzenia o charakterze katastroficznym można zaliczyć do zdarzeń wyzwających ryzyko systemowe w sektorze ubezpieczeń,
- iii. sprawdzenie roli reasekuracji w łagodzeniu skutków zdarzeń katastroficznymi i zmniejszeniu oddziaływania takich zdarzeń na RS.

Tak określony cel główny jest dekomponowany na 12 celów szczegółowych, służących jego realizacji. W nawiązaniu do wskazanych celów formułuje się następującą hipotezę główną: *Wystąpienie zdarzenia katastroficznego zwiększa zagrożenie systemowe w sektorze ubezpieczeń i powoduje wzrost siły powiązań pomiędzy podmiotami tego sektora, prowadzących do efektu zarażania.*

Postawione cele realizuje się za pomocą opracowanej wieloetapowej procedury badawczej, w której, bazując na stopach zwrotu dla 36 firm – ubezpieczycieli i reasekuratorów – analizuje się jak pod wpływem zdarzenia katastroficznego zmieniają się wartości miar ryzyka systemowego ( $\Delta\text{CoVaR}$  i MES) oraz wartości wskaźników topologicznych sieci, charakteryzujących strukturę powiązań instytucji sektora ubezpieczeń. Sprawdza się również możliwość zastosowania reasekuracji do łagodzenia wpływu katastrofy na ryzyko systemowe sektora ubezpieczeń.

Rezultaty badania wskazują, że wpływ zdarzenia katastroficznego na ryzyko systemowe zależy przede wszystkim od warunków rynkowych, podczas których występuje to zdarzenie. Udział firm ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych w generowaniu ryzyka systemowego zwiększa się istotnie podczas europejskiego kryzysu imigracyjnego i wojny na Ukrainie. Ekspozycja firm ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych na ryzyko systemowe wzrasta istotnie przede wszystkim w trakcie wojny na Ukrainie, a ekspozycja całego sektora ubezpieczeń zwiększa się istotnie dla Europy podczas europejskiego kryzysu imigracyjnego oraz wojny na Ukrainie, dla Azji w trakcie europejskiego kryzysu długu publicznego i europejskiego kryzysu

imigracyjnego, a także stanu normalnego, natomiast dla Ameryki podczas europejskiego kryzysu imigracyjnego.

Stwierdza się, że w dniach po wystąpieniu zdarzenia katastroficznego zmienia się struktura powiązań w ramach sektora ubezpieczeń. Charakteryzuje się ona silniejszą tendencją do tworzenia hubów, czyli struktur, w których firmy z wieloma powiązaniem łączy się z firmami mającymi nieliczne połączenia, co ułatwia rozprzestrzenianie się szoków w sektorze. Obserwuje się również ściślejsze powiązania między instytucjami tego sektora.

Zauważa się także występowanie zależności między parami kontynentów, w szczególności między Europą a Ameryką, a tym samym ograniczoną możliwość zastosowania reasekuracji do łagodzenia wpływu wystąpienia zdarzenia katastroficznego na ryzyko systemowe.